EBÛ BEKR-İ SÛSÎ

Şam’da bulunan evliyânın büyüklerinden. İsmi, Muhammed bin İbrâhîm es-Sûsî, es-Sûfî olup, künyesi Ebû Bekr’dir. Şam yakınlarında bulunan Remle kasabasında otururdu. 386 (m. 996)’da Şam’da vefât etti. Üstâd-ı Ammû, Ahmed-i Küfânî ve başka zâtlarla görüşüp sohbet etti.

Birgün, va’z verdiği meclisine bir genç geldi. Sarhoş olup, kendinden geçmiş haldeydi. Bir köşeye yığılıp kaldı. Ebû Bekr-i Sûsî (radıyallahü anh) o gencin bir beze sarılmasını ve kendi hâline bırakılmasını emretti. Genç sabaha doğru kendisine geldi. “Bu ne hâldir? Ben buraya nasıl geldim? Beni bu beze kim sardı?” gibi, hayret ifâde eden sözler söyledi. Talebelerden bir tanesi o gencin yanına yaklaştı ve akşamki olanları anlattı. Kendisine, yapılan bu şefkatli ve merhametli muâmeleyi anlayan genç, bir anda değişti. Önceki hâline tövbe etti. Ebû Bekr-i Sûsî hazretlerinin sâdık talebelerinden oldu. Hocasının sohbetlerinde kısa zamanda yetişip, talebelerin en üstünlerinden oldu. Hocası vefât ettiği zaman, onun yerine geçti. Talebelere ders verip, onları yetiştirdi.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Nefehât-ül-üns sh. 241